

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/107/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114203195
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:1114203195.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcu: ADIANT, spol. s r.o., so sídlom J. Tubu 7, Komárno, IČO: 36 552 526, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpený JUDr. Danuše Tichá s.r.o., so sídlom Nám. M. Benku 6, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 52 058 310, o zaplatenie 689,60 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 10.07.2020, č. k. 9C/371/2015-181, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti náhrady trov konania potvrdzuje.

Žalobcovi priznáva náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 689,59 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% p.a. zo sumy 689,59 eura od 29.11.2013 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa domáhal zaplatenia žalovanej sumy na tom skutkovom základe, že ako poškodený bol účastníkom dopravnej nehody dňa 17.08.2011. Žalobca nahlásil poisťnú udalosť, dal si svoj poškodený motocykel opraviť, pričom výška nákladov zodpovedá sume 689,60 eura. Žalovaný túto sumu žalobcovi neuhradil a namietal s tým, že jeho nárok je premlčaný. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 137 písm. a/, § 191 ods. 1, § 215 ods. 1, 2 a § 151 ods. 1 CSP, ust. § 101 Občianskeho zákonníka, § 104, § 106 OZ, § 415, § 420, § 442 OZ, § 799 ods. 2 OZ, § 823 OZ ako aj ust. § 1, § 2, § 4, § 10, § 11, § 15 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len Zákon o PZP). Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa 17.08.2011 došlo k dopravnej nehode, pričom dopravnú nehodu zavinil E. U., ktorý bol poisteným žalovaného z povinného zmluvného poistenia podľa Zákona o PZP. E. U. porušil povinnosť podľa § 10 ods. 1 písm. a/ Zákona o PZP a nenahlásil žalovanému poisťnú udalosť do 15 dní po jej vzniku. Poisťnú udalosť potom nahlásil priamo žalobca ako poškodený a to na centrálnom dispečingu žalovaného dňa 06.02.2012. Dňa 09.02.2012 bol kontaktovaný likvidátorom a spísal sa zápis o ohliadke poškodeného motorového vozidla. Tento si dal opraviť motocykel, za opravu zaplatil 689,59 eura a dňa 29.11.2013, t. j. viac ako po roku a pol od vystavenia faktúry oznámil žalovaný žalobcovi, že škodu mu neuhradí z dôvodu premlčania práva s poukazom na § 106. Súd sa preto zaoberal vznesenou námietkou premlčania a dospel k záveru, že nárok žalobcu premlčaný nie je a to pri zohľadnení argumentácie Krajského súdu v Nitre, ako aj argumentácie žalovaného. Stotožňuje sa s právnym názorom odvolacieho súdu v tom, že objektívna premlčacia doba

aplikovateľná na daný skutkový stav je podľa § 101 OZ v spojení s § 104 OZ fakticky štvorročná (3+1), keďže trojročná premlčacia doba začína plynúť rok po poistnej udalosti. V prejednávanej veci ku škodovej veci došlo 17.08.2011, objektívna premlčacia doba uplynula 17.08.2015 a pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, je potrebné aplikovať ust. § 15 ods. 1 Zákona o PZP, podľa ktorého je poškodený oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a tento nárok je aj povinný preukázať a s ním súvisiace ust. § 15 ods. 2 Zákona o PZP, podľa ktorého sa na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi uplatní rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila. Toto ustanovenie priamo odkazuje na § 106 OZ, podľa ktorého v ods. 1 sa právo na náhradu škody premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Súd preto skúmal, kedy nastal rozhodný okamih, od ktorého začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba. Nebolo sporné, že žalobca sa o tom, kto zodpovedá za škodu dozvedel deň škodovej udalosti. Sporným bolo kritérium, keď žalobca tvrdil, že o škode sa dozvedel až dňom vystavenia faktúry za opravu motocykla 02.04.2012 a žalovaný naopak tvrdil, že premlčacia doba začala plynúť odo dňa škodovej udalosti, t. j. od 17.08.2011. Poukázal na ust. § 106 OZ a vychádzal z toho, že premlčacia doba začala plynúť až od okamihu, kedy sa žalobca dozvedel aj o výške škody, keďže až v tomto okamihu si mohol nárok uplatňovať na súde. Argumentáciu žalovaného k začatiu plynutia subjektívnej premlčacej doby súd preto vyhodnotil ako nesprávnu. Poškodený predsa v čase dopravnej nehody nemôže mať vedomosť o tom, aký je rozsah poškodenia motorového vozidla. Skutočnú škodu sa poškodený dozvie buď z kalkulácie servisu, alebo až po vystavení faktúry za opravu. V prejednávanej veci tiež súd poukázal na to, že žalovaný neopodstatnene, neprimerane dlho reagoval na požiadavku žalobcu na náhradu škody, čím porušil ust. § 11 ods. 6 Zákona o PZP. Keďže považoval nárok žalobcu za nie premlčaný, zaoberal sa tým, či boli splnené podmienky pre náhradu škody tak, ako predpokladá ust. § 15 ods. 1 Zákona o PZP a naň nadväzujúce ust. § 420 a nasl. OZ. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že škodu spôsobil vodič motorového vozidla Q. T. E. U., pričom k motorovému vozidlu bolo uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu so žalovaným a teda existoval tu nárok žalobcu na náhradu škody voči žalovanému. Porušenie povinnosti zo strany vodiča bolo nesporné, tak ako aj príčinná súvislosť medzi týmto porušením a škodou na motocykli žalobcu. Pokiaľ ide o výšku škody, táto bola preukázaná faktúrou zo dňa 02.04.2012 znejúcou na sumu 203.430 HUF, čo predstavuje sumu 689,59 eura, preto žalobe v tejto časti vyhovel a v časti 0,01 eura žalobu zamietol. Keďže žalovaný sa dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, vznikol žalobcovi nárok aj úrok z omeškania. Nemal však z obsahu spisu za preukázané, že by sa žalovaný dozvedel o uplatňovanom nároku už 09.02.2012, odkedy si žalobca úrok uplatňoval, keďže v tomto čase ešte ani sám nevedel výšku škody, preto priznal žalobcovi úrok z omeškania od 29.11.2013, čo bol dátum oznámenia žalovaného o tom, že nárok žalobcu neuspokojí. Priznal mu preto úrok z omeškania vo výške 8% z priznanej istiny, t. j. vo výške, v akej si ho uplatnil, keďže zákonná výška ku dňu 29.11.2013 bola vyššia (9,25%). O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný a domáhal sa jeho zmeny tak, že žaloba bude v celom rozsahu zamietnutá a bude mu priznaná náhrada trov konania. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že odvolanie podáva v časti výroku I. a III. z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), písm. f/ (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a písm. h/ (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) CSP. Má za to, že súd prvej inštancie v priebehu konania porušil ust. čl. 6 ods. 1 CSP, t. j. rovnaké postavenie strán sporu v civilnom procese. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 220 ods. 2 CSP, pričom podľa jeho názoru v napadnutom rozsudku súd neuviedol a neposúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty všetkých strán sporu. Súd prvej inštancie v skoršom rozsudku ustálil, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť odo dňa 17.08.2011 a v tomto rozsudku rozhodol absolútne odlišne, avšak na tom istom skutkovom základe. Záver súdu o tom, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť až odo dňa vystavenia faktúry za faktúru motocykla nie je správny. Pokiaľ by takýto záver bol dôvodný, potom by svoj nárok nemohli uplatniť tí poškodení, ktorí škodu vzniknutú na svojom majetku odstránili svojpomocne, alebo tí poškodení, ktorí by nemali dostatok finančných prostriedkov na to, aby vzniknutú škodu dali opraviť. Inštitút subjektívnej premlčacej doby by potom úplne strácal zmysel, resp. by nespravodlivo, nedôvodne a neželane delil poškodených. Od dátumu vystavenia faktúry vôbec nemožno odvádzať subjektívnu premlčaciu dobu a to nakoľko nie je vylúčené, že servis faktúru nevystaví vôbec, alebo ju vystaví až s podstatným odstupom času (často krát až na žiadosť odberateľa poškodeného) práve z dôvodu, že chce svoj nárok uplatniť na súde. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/237/2007. Žalobca bol priamym účastníkom dopravnej nehody, t. j. hneď v deň

vzniku dopravnej nehody sa dozvedel o škode, ako i o tom, kto za ňu zodpovedá. Súd prvej inštancie nevykonával žiaden dôkaz, ktorým by mal za preukázané, že škoda čo do rozsahu tvrdeného žalobcom vo svojej celosti vznikla v príčinnej súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou. Napriek tomu, že škodová udalosť sa mala stať 17.08.2011, žalobca ju nahlásil žalovanému až dňa 08.02.2012 a údajný nárok na náhradu škody si u žalovaného uplatnil až dňa 10.05.2012, avšak s doplnením nevyhnutných podkladov pre likvidáciu až 14.10.2013. Ak žalovaný zaslal žalobcovi oznámenie o riešení škodovej udalosti až dňa 29.11.2013, nebolo tomu tak preto, že by žalovaný bol nečinný, ale naopak žalobca bol ten, ktorý až dňa 14.10.2013 predložil žalovanému všetky podklady nevyhnutné na preukázanie nároku tak, ako ukladá zákon o PZP. Táto hodnotiacia úvaha súdu prvej inštancie preto nezodpovedá zásadám formálnej logiky, nevychádza zo zisteného skutkového stavu veci a nie je preskúmateľná v inštančnom postupe. Z faktúry, ktorú predložil žalobca nie je možné identifikovať, čo konkrétne malo byť poškodené na motocykle žalobcu a nie je preto možné posúdiť, či takáto oprava bola nevyhnutná a najmä vyvolaná predmetnou škodovou udalosťou. Táto požiadavka je daná a dôvodná najmä vzhľadom na odstup času od predmetnej škodovej udalosti. Ak sa táto mala stať 17.08.2011, túto žalobca nahlásil žalovanému až 08.02.2012, t. j. až po šiestich mesiacoch, pričom k odstráneniu poškodenia malo dôjsť zrejme až v apríli 2012, čo je objektívne príliš dlhá doba, počas ktorej mohlo dôjsť aj k inému ďalšiemu poškodeniu. Čo sa týka úrokov z omeškania, žalovaný trvá na tom, že žalobcovi nevzniklo právo na zaplatenie úroku z omeškania, nakoľko žalovaný si splnil zákonnú povinnosť v zákonnej lehote podľa ust. § 11 ods. 6 Zákona o PZP a to oznámením o riešení škodovej udalosti bezprostredne potom, ako žalobca preukázateľne predložil žalovanému podklady potrebné pre šetrenie škodovej udalosti dňa 14.10.2013 a aj preto žalovaný nie je povinný zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania. V prípade poisťovateľa je vznik práva požadovať okrem istiny aj zaplatenie úrokov z omeškania podmienený tým, že poisťovateľ nesplní povinnosť podľa ust. § 11 ods. 6 Zákona o PZP. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/358/2013 a 8Co/879/2014. Z uvedených dôvodov je toho názoru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nedostatočne a nesprávne právne vec posúdil.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Vo svojom vyjadrení uviedol, že v danej veci nejde o vecnú charakteristiku udalosti, ale doslovne o výklad ust. § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka. I naďalej tvrdí, že sa o výške škody dozvedel až z faktúry za opravu veci. Po obdržaní faktúry za opravu sa prvýkrát dozvedel o výške sumy za opravu v maďarskej mene a to bol deň, od ktorého mu začala plynúť dvojročná subjektívna premičacia doba. Na príklad ktorý k tomu udáva žalovaný o tom, že poškodený, ktorý nemá taký obnos finančných prostriedkov, aby opravu v predstihu zaplatil, alebo ju sám odstránil, by nemal nárok na odškodnenie je odpoveďou ust. § 442 ods. 1 OZ. Z tejto zákonnej úpravy vyplýva, že sa nahrádza len skutočná škoda, ktorú musí uplatňovať v konkrétnej výške preukázať a pokiaľ ju nedokáže dokázať, tak ju nemôže ani uplatniť. Žalovaný argumentuje tým, že síce nedodrжал trojmesačnú zákonnú lehotu a tú plnil až po jeden a pol roku, no to považuje za splnenie bezo zbytku, teda bez základu na právo na úroky z omeškania. Z ust. § 11 ods. 1 Zákona o PZP vyplýva, že ak poisťovateľ neplní časový priebeh, je povinný platiť úroky z omeškania.

4. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že na celom svojom odvolaní trvá, pričom tvrdenia žalobcu vo vyjadrení sú už len opakovaním skoršej argumentácie žalobcu a teda len opakovane už skôr uvedeného. Je zrejme, že žalobca si svoj nárok uplatňuje z povinného zmluvného poistenia škodcu a na tieto nároky je nutné uplatniť platnú právnu úpravu zák. č. 381/2001 Z. z. a potom je aj garantované právo poisťovateľa na rovnakú právnu úpravu premičania nároku ako na premičanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila s priamym odkazom v zákone na ust. § 106. Žalovaný nerobí nič iné, len sa bráni platnou právnu úpravou, ktorá musí byť uplatnená aj v danom prípade. Preto ani vznesená námietka premičania žalovaným nemôže byť považovaná za konanie v rozpore s dobrými mravmi.

5. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že nemieni mu vytýkať nesúlad jeho procesnej obrany zo zásadou dobrých mravov, ale obhajovať neobhájiteľné a titulom napádať rozhodnutie súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu predkladať tvrdenie, ktoré nemá právne opodstatnenie a pod., t. j. zjavný nesúlad s dobrými mravmi, ktorú túto výtku napíňa.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote (§ 362 CSP) a že spĺňa náležitosti § 365 a nasl. CSP preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jej napadnutých častiach viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§

379 a § 380 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdiť.

7. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplní na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovaným v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúce, správne, skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá požiadavkám ust. § 220 CSP kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaný sa z dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie cit. ust. § 220 CSP. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel.

9. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku súdom prvej inštancie krajský súd podľa § 387 ods. 2 CSP v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP, v spojení s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/170/2005 pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozhodnutia okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenie a rozhodnutie prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odvolania nižšieho súdu.

10. Žalovaný vo svojom odvolaní namietal opätovne tie isté dôvody, ako namietal pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd vo svojom rozhodnutí náležite vypořiadal. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje i na svoje predchádzajúce rozhodnutie a to uznesenie zo dňa 17.12.2018 sp. zn. 6Co/66/2018 - 147, ktorým bol prvý rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vec mu vrátená na ďalšie konanie a v ktorom uznesení sa odvolací súd vyjadril k plynutiu objektívnej premlčacej doby a na tomto svojom právnom názore i naďalej zotrváva. Čo sa týka plynutia subjektívnej premlčacej doby, v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie súdu prvej inštancie, v ktorých bodoch 42. a 43. rozsudku sa správne vysporiadal so začiatkom plynutia subjektívnej premlčacej doby a odvolací súd len ako na správne už len poukazuje v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že ust. § 106 ods. 1 OZ viaže premlčanie práva uplynutím subjektívnej dvojročnej premlčacej doby na podmienku vedomosti poškodeného o škode a o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá a preto i začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby môže byť rozdielny vo vzťahu k vedomosti poškodeného o škodcovi a k jeho vedomosti o škode. Je nesporné, že v čase vzniku škodnej udalosti poškodený nemohol vedieť o rozsahu a výške škody a o tejto sa dozvedel a svoje právo mohol uplatniť na súde až potom, čo mu bola vystavená faktúra. Nie je dôvodné tvrdenie žalovaného, že vo všeobecnosti autoservisy vystavujú potvrdenie oneskorene a faktúry z dôvodu, aby si poškodený mohol uplatniť svoj žalobný návrh čas. Takáto jeho argumentácia je absolútne neprijateľná a ničím v tomto smere nepodložená. Z uvedených dôvodov preto súd prvej inštancie prijal správny právny záver o začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby a dospel k správne právnemu záveru, že žalobný návrh žalobcu nie je premlčaný.

11. Odvolací súd sa plne stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie v posúdení predpokladov zodpovednosti za škodu, ktoré sú v odôvodnení v bode 44. rozsudku a ako na správne ďalej poukazuje. Nemožno v tomto smere prisvedčiť odvolateľovi, že vzhľadom na časový údaj vzniku škody a nahlásenie škodovej udalosti je možné predpokladať, že by mohlo dôjsť aj k inému ďalšiemu poškodeniu motocykla.

Tieto úvahy sú ničím nepodložené, ničím nepreukázateľné a ako také nemôžu vyznieť v neprospech žalovaného. Nemožno pripísať na ťarchu žalobcu, že ak účastník dopravnej nehody, ktorý mal škodovú udalosť nahlásiť, túto nenahlásil a následne ju nahlásil až žalobca, by automaticky malo znamenať, že za uvedené obdobie si sám mohol spôsobiť aj iné poškodenie na motorovom vozidle. Tieto úvahy žalovaného nie sú ničím podložené.

12. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne i v časti priznaného nároku na úroku z omeškania, ako i v časti náhrady trov konania a preto odvolací súd i v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).